

Arrest

nr. 186 036 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 31 januari 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking luidt als volgt:

“Verzoekster lijkt geen belang meer te hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 5 oktober 2016. Gelet op de vaststelling dat het afgeleverde attest van immatriculatie onverenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten, dient het bestreden bevel minstens als impliciet ingetrokken te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10529 (c)). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046)”.

1.2. Verzoekster richt op 17 februari 2017 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van 23 maart 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij repliceert dat de impliciete intrekking van de bestreden beslissing niet maakt dat zij geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring ervan, daar het voortbestaan van deze beslissing strijdig is met het attest van immatriculatie dat haar nadien werd afgeleverd en zij alleszins uit het rechtsverkeer moet worden verwijderd. De voorzitter wijst erop dat een impliciete intrekking van de bestreden beslissing net als een vernietiging ervan tot gevolg heeft dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking. Waar de voorzitter erop wijst dat zij hiermee de in de beschikking gevolgde redenering volledig onderschrijft, herhaalt de verwerende partij dat zij zich aansluit bij de beschikking en wel “omdat wij niet hebben gevraagd om te worden gehoord”.*”

1.4. Verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat een impliciete intrekking – evengoed als het uit het rechtsverkeer halen van een beslissing via een vernietiging – tot rechtsgevolg heeft dat de bestreden beslissing niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is en aldus niet langer kan worden aangewend door verweerder in een eventueel later stadium van verzoeksters verblijfssituatie. Aldus kan de Raad niet inzien in welke mate het voor de vrijwaring van verzoeksters belangen vereist is dat zij nog een belang bij haar beroep behoudt. Dit geldt in het bijzonder daar verweerder – die geen vraag tot horen indiende en zich ter terechtzitting louter aansluit bij de beschikking – zich in het kader van het thans voorliggende beroep geenszins heeft verzet tegen de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd.

1.5. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds werd gesteld in de beschikking, met name dat zij geen belang meer heeft bij huidig beroep, gelet op de impliciete intrekking van de bestreden beslissing. De beschikking blijft derhalve overeind.

Het beroep is onontvankelijk. Er is geen noodzaak om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota door verweerder, omwille van een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA